

Тя знаеше всичко, което можеше щѣха да вършатъ, увѣряваше, че не е малодушна, но това звучеше като урокъ, който трѣбваше да повтаря, навѣрно по негово внушение. Извърна глава, за да прикрие сълзитѣ си. Той забеляза нейната тревога и се реши да ѝ даде най-малката утеха:

— Почакай. Азъ ще те изпратя.

Отиде при другаритѣ си.

Михо се бѣше изправилъ срѣдъ стаята и изглеждаше неизмѣримо голѣмъ. Загоровъ се бѣше върналъ при прозореца откъмъ улицата. Два отъ револверитѣ отново лежаха на масата. Струмски се обади:

— Азъ ще излѣза за десетъ минути. Не мога да оставя жена си сама.

Искаше да трѣгне, но Михо протегна ръка, стисна го здраво и като затвори вратата предъ него, каза право въ очитѣ му:

— Ти си лудъ! Ние и безъ това трѣбва да се измѣкваме отъ тука заради глупоститѣ на жена ти, а ако отидешъ до дома си, значи, да влѣзешъ право въ устата на вълка.

Струмски погледна изненаданъ:

— Мислишъ ли, че сж я проследили?

— А кжде е сигурността, че не сж?

Въ тоя мигъ грѣмна далеченъ залпъ отъ пушки. Загоровъ се дрѣпна отъ прозореца.

— Чухте ли? Започва!

Михо посегна къмъ масата и взе пистолетъ, сложи го въ джоба си, после пристѣпи съ тежки